

Χτές έτρέμαμε το Σύνδεσμο. Σήμερα λιβανίζουμε το Θρόνο. Δοῦλοι! Δοῦλοι!

*

ΜΕ τὸ ξεκαθάρισμα (τὴν «έκκαθάρισιν» δὰ) ποδγίνε στὴ τρία Ὑπουργεῖα, Παιδείας, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν, δὲ μένομε καὶ τόσο ἀνθουσιασμένοι. Θέλαμε γεράτερη τὴν μπαλαδιά. Θέλαμε κούτσουρο νὰ μὴ μείνει μὲς στὰ τρία Ὑπουργεῖα, γιατὶ θέλουμε νὰ ποῦνε, καὶ τοὺς πιστεύουμε, πώς καὶ ὑπέρ τὸ τὴν «έκκαθάρισιν» τὰ κούτσουρα περισσεύουν.

Ξεκαθάρισμα αὐτὸ δὲ πεῖ κι αὐτὸ εἶναι. Καθὼς κ' ἐγχειρητὴ εἶναι τὸ νὰ κάψεις δῆλα τὰ εάπια κομάτια, νὰ μὴν ἀφίσεις εἴτε κλωστούλα εάπια στὸν ὄργανον ποὺ νὰ μπορεῖ μὲ τὸν καιρὸν ἀγενικέψει τὴν εαπίλα. Τέλλα λέγουνται μπαλάματα προσωρινὰ καὶ μὲ τὰ τέτια δὲν κρατιοῦνται πολὺ τὰ ξεχαθαλωμένα επίτια. Χρειάζουνται γκρέμισμα καὶ ξαναχτίσιμο.

*

ΑΥΤΗ πάλι ἡ Ἀκαδημαϊκή, νὰ τὴν ποῦμε, τσαχπινὰ πῶς σᾶς φαίνεται; Τὸ Ὑπουργεῖο ἀνάθεσε στὶς διάφορες Σχολές τοῦ Πανεπιστήμου νὰ ἔχεις: ἡ καθεμιά τῆς ἀπὸ μὲταπτοτὴ γιὰ νὰ κρίνει ποιοι καθηγητάδες εἶναι γιὰ ζεπάστερεμα. Οἱ ἄλλες Σχολές διαλέχουν τὴν ἀπιτροπή τους ἀπὸ ἕκανον κι ἀνίκανον. Ἡ Γιατρικὴ Σχολὴ δμως, πέρα πέρα καὶ τοὺς ἔξη τῆς ἀπιτροπῆς της τοὺς πῆρε ἀπὸ καίνους ἵσια τοὺς εἰντουσαν ὑπεψήφιο: γιὰ ξεκαθάρισμα. Ἀπόδεικη τρανὴ πῶς στὴ Γιατρικὴ Σχολὴ, Ζράζει ἡ ἀνίκανότητα. Καὶ τώρα ἂς κοπάσει τὸ Ὑπουργεῖο νὰ βγάλει ὅξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τοὺς δημόσιοις ἕκανον.

*

ΔΡΟ Ίργα μ' ἀληθινὴ ἄξια παιχτήκανε τὶς τελευταῖς μέρες στὰ θέατρά μας, τὸ ἔνα, ἡ «Κρήνη» τοῦ Bloem, στὸ «Βαριετέ» καὶ τὸ ἄλλο, ἡ «Γελοία κωμῳδία γιὰ σο-βρούς ἀνθρώπους» τοῦ Oscar Wilde, στὴ «Νέα Σκηνή». Τὸ ἱερὸ τοῦ Bloem παράσσει σὲ καίνους ποὺ μπαίνουνε κάπως βαθύτερα στὸ νόημα τῆς δραματικῆς τέχνης καὶ δὲ βρίσκουν τὴν τυγκίνηση στὰ σκηνικὰ μόνο πυροτεχνήματα, —καὶ ἡ φάρσα τοῦ Wilde, ποῦχει παραπολὺ ἴγγλεζικη χρωματιά, ἀνθουσίασε μὲ τὴν τέχνη της καὶ φαίδευνε μὲ τὶς ξεκαρδιστικὲς σκηνὲς τῆς ἕκανους μονάχα ποὺ τὰ καταφέρανε νὰ τοποθετήσουνε μὲ τὴ φαντασία τους κάτω στὴν πλατεία τοῦ θεάτρου. Ἔγγλεζους θεατὲς καὶ νὰ γελοῦνε μὲ τὰ γέλια τους.

Γιὰ νὰ τὴν νιώτες καλὰ καὶ νὰ τὴν ἀπολάψει τὴ φάρσα τοῦ Wilde Ρωμίδης θεατής, πρέπει νὰ τὴν παραχολουθήσει μὲ προσοχή καὶ νὰ μὴν ἔχει ἀποχαλάσει τὸ γοῦστο του μὲ κοντροχερέματα ἀστεῖα.

Θρεξη. «Ο Θεός γὰ σὲ φωτίζῃ νὰ μὰς παίρνῃς γιὰ τρελλούς πάγτα.

Τώρα ποὺ είμαι σφίγγα, καὶ βλέπω ἀπὸ κοντὰ τοὺς πόρους τοῦ κιτρινιασμένου τοῦ πετσιού σου, μοὺ ἔρχεται ἀληθινὴ τρέλλα, μὰ τὴν ἀλγήθεια. Τώρα ποὺ εἶναι πὸ φίλοκαμωμένη ἡ μύτη μου, ἥλιγγας μοῦ ἔρχεται σὰ σὲ μυρίζω ἀπὸ κοντά. Τὶ κακὸ εἶναι τούτο! Τὶς ἀπέραντο κινητήσιο στραγγισμένο μέσα σ' ἔνα καρμή! Γιὰ νὰ γεννηθῆσῃ ἔσου καὶ νὰ κάθεσαι μπροστά μου αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔπειτε νὰ τέχουνε γεμισμένο κιβούρια ἔκεινο τὸ κοιμητήριο! «Ἄν μπορεῖσθες νὰ μυρίσης τὸ αἷμα σου, θὰ σ' ἔπινγε, ἥ μυρουδιά του πρὶ νὰ προφτάξῃς νὰ πῆς κανενὲς νὰ τὸ χύσῃ. Μὰ ἡ μύτη σου, νὰ μὲ συμπαθήσῃς, τόσο μακριὰ δὲν πηγαίνει. «Ἔτοι κ' ἡ βρωμόμυιγα ποῦ ἔχει ἀπάνω στὴν κεπιά, τὴν νοστιμεύεται ἀντὶς νὰ τὴν σιχαθῇ. Πώς νὰ τὴν σιχαθῇ, ποὺ εἶναι αἴμα της καὶ ζωὴ της!»

«Ἄγαπη μου, δὲν ηρθαμε δῶ πέρα νὰ σὲ τρομάξουμε μ' ἀνωφέλητα λόγια. Μὴ βρέχεις τὸ χυλάρι σου κάτω. Δυὸ λόγια, καὶ φεύγουμε.

Τάχουσα πολλὲς φορὲς πῶς είσαι δινατὲς διπλωμάτης. Τοὺς παίζεις, λέει, τοὺς Φράγκους στὰ δαχτυλάκια σου. «Ενα πρᾶμα μονάχα, ποὺ δὲ μα-

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΕΚΛΕΙΣΕ τὸν πρῶτο του τόμο τὸ «Δελτίο τῆς Λαογραφικῆς Ἐπανίστασις» μὲ τὰ πλούσια περιεχόμενά του. Στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Β' τόμου, ὃπου ἔχακολουθεῖ τὴν ἰδία πολύτιμη ἐπιστημονικὴ του ἔργασία ἡ καθηγητὴ κ. N. Πολίτης, εἶδαμε γαλλικὸ γραμμένη μιὰ μελέτη τοῦ δικοῦ μας Γ. Σκεπελίτη (Λαβασάγκα) γιὰ τὰ «Ἡθη κ' Ἐθιμα τῆς Μανταγατκάρης». Τοῦ καλοῦ μας συνεργάτη ἔχει δὲ «Νουμά» νὰ τυπώσῃ σ' ἑρχόμενα φύλλα κι ἔλλα ἀπὸ τὰ μαλγαράσικα παραμύθια του, ρωμαϊκὰ δμως αὐτὰ γραμμένα.

ΠΕΘΑΝΕ τελευταῖα ἡ Γαλλίας συγραφέας Jules Renard, ἡνας ποὺ ζεχώριζε μέσα στὴ λεγεώνα τῆς φιλολογικῆς βιομηχανίας τοῦ Παρισιοῦ. Κι ὁ Remy de Gourmont τοῦ ἔγγραφε τὰ ἔξις ἐπιγραμματικά:

«Τὸν πιστεύανε γερὸ κ' εἴτανε πολὺ ἀρρωστος· τὸν πιστεύανε πλούσιο, κ' εἴτανε φτωχός· τὸν πιστεύανε καλοτυχισμένο, κ' είχε ἀποφασισμένα νὰ σκοτωθῇ· τὸν πιστεύανε φιλόσοφο, καὶ δὲ βασιεύεις οὕτε στὴν ἐπίφραση τῆς κριτικῆς· τὸν πιστεύανε ζεσκλαβωμένο ἀπὸ τὶς πολιτικές ματαιοδοξίες, καὶ πολεμοῦσε μὲ λύσασα γιὰ τὰ κομματικὰ τοῦ χωριοῦ του· τὸν πιστεύανε παρισιόν, κ' είχε μένει βαθιὰς χωρικός· τὸν πιστεύανε νατουραλιστή, κι ἀγαποῦσε πρὸ πάντων τὸν Ούγκω· τὸν πιστεύεινε πυρρωνιστὴ κι αὐτὸς διαβάζει τὸν Πασκάλ· τὸν πιστεύανε, τέλος, γελαστὸ κι αὐτὸς εἴτανε περίλυπος. «Ἐτοι ἀπένουν-κάτου γνωρίζουμε τοὺς συγκαιρινοὺς μας, δμως αὐτὸς δὲ μᾶς ἐμποδίζει νὰ τοὺς κρίνουμε, νὰ τοὺς ἀποδίδουμε σκοπούς, νὰ μετροῦμε τὸ πνέμα τους, νὰ τρυπώνουμε στὴ σκέψη τους μέσα, νὰ χαραχτηρίζουμε τὴν ψυχή τους.»

ΒΡΗΚΕ στὸ Παρίσι (ἔκδοση τοῦ Mercure de France, fr. 3.50), τὸ βιβλίο τοῦ Jean Moréas: Variations sur la Vie et les Livres. Περιεχόμενά του: «Ἡ Κυρία Λαφαγέττη, ἡ Κοιλάδα μὲ τοὺς Λύκους, ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Ραμπελέ, ὁ Θάνατος κ' ἡ Φλίξ, ὁ Κωμψός, Γκαΐτε καὶ Σαιξηρός, ὁ Βολταΐρος κ' ἡ Τραγῳδία.

ΑΕΓΟΝΤΑΣ γιὰ τὸ Μωρεά, βρίσκουμε τὸ ἀκόλουθο αὐτοεπίγραμμα στὶς πληροφορίες ποὺ ἡ Κυρία

θάνεις νὰ παῖζεις καὶ μῆλα στὰ χέρια σου. Μπορεῖ νὰ σου χρησιμέψῃ κάτη ἡ γύμναση. Μπορεῖ νὰ βρεθῇ μπροστά σου κανένα στρογγυλὸ παιχνιδάκι, καὶ τότες προφταίνεις καὶ τὸ πετάς στοῦ Βεζέρη σου τὸ κεφάλι.

«Ἀκουσα καὶ πῶς ἀγαπᾶς νὰ κάνῃς πολλὲς δουλεῖες ἀπατῆς σου. Νὰ κάμψεις καὶ μὲν ἀλλὴ δουλειά. Νὰ πᾶς καὶ νὰ βρῆς τὶς καρδίες ποὺ στενάζουν, —ἔχι μέσα στὴν Πόλη, ἐκεὶ πολλὲς δὲ θάρρης. Νὰ σύρης στὰ τέσσερα πέρατα τοῦ μεγάλου σου Κράτους, τελώνιο νὰ γίνῃς καὶ νὰ μηδὲς στὰ βαθύτερα φυλλοκάρδια τους, καὶ νὰ μαζέψῃς τὶς εὐκές ποὺ σου δίνουν χρυφά ἔκει μέσα.»

«Ο κακὸς ἐ κόσμος θέλεις νὰ πῆς πῶς είσαι καὶ φοβήσαισάργες. «Οσο φοβήσαισάργες κι ἀν είσαι, τὰ σκλαβόπουλα σὲ ξεπερνοῦν κ' ἔνοιας σου. «Ἐσύ ἀ φοβάσσαι τὴν πρόμπτα τους, αὐτὸς φοβοῦνται τὸν Ισκιό σου. «Ἄνισως καὶ φοβάσσαις Ἀρμένηδες, δὲν ἔχω νὰ πῶ. Μὰ τὴν τέχνη τὴν ξέρεις. Τοὺς Ἀρμένηδες τους δίνεις αὔριο τὴν Ἀρμενία καὶ βρίσκεις χυζούρι. Πρώτη φορὰ δὲν είναι ποὺ ἀναπαύεσαι ἔτοι. Μαυρεζούνιώτες, Ρουμανοί, Βουλγάροι, Σέρβοι: δόλοι πήραν τὸ δικό τους καὶ σ' ἀργησαν ήσουχος. Σους πήραμε καὶ μεῖς δύο τρεῖς πέτρες. Μὰ τὸ πιώτερο τὸ

Salis δημοσιεύει γιὰ τὴ συνεργασία του στὸν παρισιάνικο «Μαύρο Γάτο» ἀπὸ τὰ 1882 ὡς ἡ τὰ 1884. Μιὰ μέρα τοὺς φύτησε στὴν Αθήνα περὶ τὴν Γαλλία, κι ἀκούτος περήφενα τὴς ἀποκριθῆκε:

«Κυρά μου, στὴ Γαλλία είμαι ποιητής... γιὰ τὴ δούλεψή σας, στὴν Ελλάδα δμως είμουν «Αρχοντας!»

ΦΥΛΛΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

«Ἡ στήλη αὐτή, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ποὺ δὲ γίνει πολύτιμη γιὰ τὴν ιστορία τοῦ ἀγάντα μας, δὲ πινύχει μόνο ἀν τὸ θελήσουν κι ἀ μᾶς βοηθήσουν οἱ φίλοι τους «Νουμᾶ» ποὺ ζούνε στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἔξωτερο. Οἱ λοιπὸν τυπώνται γιὰ τὸν ἀγώνα μας στὶς ἐφημερίδες τοῦ τόπου τους, πρέπει οἱ φίλοι μας νὰ μᾶς τὸ στέλνουνε, γιατὶ ἔτσι μοναχὰ δὲ μποροῦμε νὰ δίνουμε στὴ στήλη αὐτής ζούγαρφιὰ πιστὴ τοῦ δρόμου ποὺ παίρνει τὸ Ζήτημά μας.】

ΕΝΑΣ τελειόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἡρθε ἀπὸ τὴν Πόλη καὶ βεβαίωσε τὸν κ. Κλέωνα Κουτσαβάκη τοῦ «Πύρρου» (2 Ιουνίου, ἡριθ. 372) πὼς δ. κ. Βαρλέντης δὲν είναι διόλου μαλλιαρὸς καὶ πὼς λέγοντας μαλλιαρισμὸν Πολίτες έννοοῦμε «τὴν παραμόρφωσιν τῆς θηραματικῆς γλώσσης, ἡ δποία είνε τόσο καλὴ καὶ δημοφόρη καὶ ἀγαπητὴ ἀπὸ δλον τὸν κόσμον: ἡ γλώσσα δξαφνε τοῦ κ. Βαρλέντη μᾶς ζρέσει καὶ τὴν διαβάζουμε χωρὶς καμπιὰ διαμαρτυρήσις, χωρὶς καμπιὰ ἀποστροφή.»

«Ἐπειδὴ κ' ἔμεις διαβάζουμε χωρὶς καμπιὰ διαμαρτυρησην καὶ ἀποστροφὴ τὴ γλώσσα τοῦ κ. Βαρλέντη, διαβάζουμε δμως μὲ πολλὴ δυσκαρέσκεια καὶ στομαχικὴ διαμαρτυρησην «τὴν γλώσσαν» δπου ἔγραψε δ. κ. Κουτσαβάκης τὸ ἀριθμὸ τους «τί είνε μαλλιαρός», βγάζουμε τὸ συμπέρχομε πὼς μαλλιαρὸς είναι δ. κ. Κουτσαβάκης—κι ἀς κλαίει ποὺ τάχει!

ΣΤΗ Σμύρνη ἡ «Ἐσπερινή» κάνει δημοφήρισμα: «Ο Θρίαμβος τῆς Ελλην. Γλώσσης καὶ μαζεύεις γραφὲς «ένισχυσούσ

νας της, ωστε και οι δικοί μας της σκαρφώνουνε γλαφυρώτατα γράμματα στήν υπερκαθηρέύουσα «κατά τῶν ἑλεεινῶν μισθόρων, τῶν δικφθορέων τῆς γλώσσης», διόπου υπογράφουνται φρεδεικ-πλατειά οἱ ἔδιοι. Κ' ἡ «Ἐσπειρινή» τὰ πεκίνει γιὰ πράσινο χαβιάρι, καὶ τὰ δημοσιεύει ἀλαλάζοντας, διπώς βλέπει κανεὶς στὸν ἀριθμό της 82 τὸ γράμμα «φιλογενῶν ἐξ Ἀιδινίου Ἐλληνοπαῖδων».

ΜΑΣ γράφει ἀπὸ τὸ Ἀἰντίνι τῆς Ἀνατολῆς
«Ἐνας ἀστοιχείωτος νεανίσκος» πολλὰ νόστιμα,
καὶ λυπούμαστε ποὺ δὲν ἔχουμε τόπο νὰ τὰ βέ-
λουμε δλα, γιὰ τὴν «Ἀμάλθεια» τῆς Συμύρης,
ποὺ μ' ἔνα της ἀρθράκι «Οἱ Προκροῦσται τῆς Γλώσ-
σης» στὸν ἀριθμὸ 9524, κόβει τὰ κεφάλια τῆς
«Φοιτητικῆς Συντροφιᾶς» καὶ οὐθὲ μαλλιαροῦ, καὶ
μονάχα ἀφήνει τὰ ρουθουνιά μας γιὰ νὰ μυρίζουν-
ται δινθη ποιητικά, δπως αύτὰ ἐδῶ ποὺ ποιεῖ δ
συντάχτης της κ. Γρεγόρης:

«Τριταὶ ἀνέλαμψεν ἡώς
καὶ καλλιτέχνης δὲ Θεὸς
γλυφίδα δράπτει·
καὶ ἀπὸ μάζης ἀπαλῆς
εἰς ἐνδοχῆς περικαλλεῖς
τὰ ἄνθη πλάττει.»

ΛΕΓΑΜΕ νὴ μὴ σᾶς ἐνοχλήσουμε πιὸ μὲ τὸν κ. Μιστριώτη, μὰ εἶναι τέτοιο γλέντι δὲ λόγος ποὺ ἔβγαλε στὸ Φιλολογικὸ Σύλλογο («Νέα Πατρίς», ἀριθ. 91), ώστε δὲ μποροῦμε νὴ μὴ σᾶς σερβίρουμε μερικὰ μεζεδάκια. Καὶ τί δὲν εἶπε ὁ σοφὸς καθηγητὴς γιὰ τοὺς ἀπαισόντας χυδαῖοντας. Εἶπε πάλε τὸ «γλυτωτάρη» του καὶ τὴν «Κεχριμπάρα» του, θυμήθηκε καὶ τὸν κκιῷ ποὺ «έκινδύνευσε νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς δεσμωτηρίους τὸ φθισιῶδες δωμάτιον», «ἄλλα, λέει, δὲν έδιετατῷ νὴ κηρύξω δτὶ οὐχὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἄλλα καὶ εἰς τὸν Τάρταρον ἐὰν ριφθῶ, θέλω ἔξελθει ὡς Ἐριννὸς τῶν φρενῶν (πολὺ σωστά!), ήνα τιμωρέσσω τοὺς διαδόχους τοῦ Ὁρέ-στου. Ἡ τλήμων ἑλληνικὴ φυλὴ ἔσχε πολλοὺς ἀλλοφύλους μητραλοίτας (χροῦ εἶναι ἀλλοφύλοι, πῶς εἶναι μητραλοῖται; — δὲ μάς λέει δὲ σοφὸς καθηγητής), ἃς μὴ στρατολογηθῶσι τοιςυτοι καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων δμοφύλων.»

Καὶ παραχάτω : « Ἡθελε δὲ εἶναι αἰσχύρον καὶ ἀπαίσιον, εἰ τὴνεὶς οἱ δημιουργῆσαντες τὸν κάλλι- στον τοῦ φωτὸς θεόν (τὸ Εὐλογητόν "Ηλιον), ἐμέ-

καλονοιώθει ὁ νοῦς σου. Καὶ γιὰ νὰ τὴν καλονοιώσῃ, ξέλα νὰ σου καθίσω αἴτο τὸ στερνό μου τὸ κεντρί, νὰ τρίβης κατόπι τὲ μάχγυνδ σου καὶ νὰ μὲ θυμάσαι :

Σὰ σκορπιστὴν αὐτὶ, ἢ ίδεα, ποὺ τὴν λὲν κάτι ποὺ
δὲ σοῦ τὸ φανερώνων γὰ μὴ σοῦ κατέβη καὶ ξαφνικὸ,
ἀρχίζει καὶ ἀνάβει μεγάλη, φλόγα μέσα στὶς τυρκ-
νισμένες χαρδίες, ποὺ ἔσει τῇ φυσάεις, ἀλλο τόσο με-
γαλώνει ἐκείνη. Κι ἀλλοίμονο τότε στὸν τύραννο,
στεύς παρατυράννους καὶ στὰ τυραννόπουλα. "Εννας
ἔννας θὰ πέψουνε σὰν ταύτας φυλακσμένες μυῆγες στὴ
φωτιὰ καὶ θὰ καίγονται. Καὶ σὰν καγοῦνε, καὶ
ξεβρωμήσῃ δὲ κόσμος, τότες πέψει οὐράνια βροχὴ
ἀπὸ πάνω, καὶ στῦνει ἡ φωτιὰ, καὶ φυτρώνει χορ-
τάρι, καὶ πρασινίζει ὁ κόσμος, καὶ γίνεται χαρὰ
Θεοῦ, καὶ ἔρχουνται οἱ γραμματισμένοι καὶ γράφουν
Ιστορίες, τὸ λογῆς πῆγε μιὰ φορὰ ἔννας Μεγάλος Τύ-
ραννος γὰ σινηση μιὰ μεγάλη φωτιὰ, καὶ τασυρου-
φύλιστηκαν τὰ φτερά του, καὶ ἔπεισε μέσα, καὶ χά-
θηκε ἀπὸ τὸν κόσμο μιὰ γιὰ πάντα, καὶ κείνος,
καὶ οἱ παρατυράννοι, καὶ τὰ μικρὰ τυραννόπουλα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΦΥΛΑΔΑΣ

('Ακελούθετ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΟΤΗΣ

νομεν ἐν τῷ σκότει.» Ποιός τὴν γάρη μαζί, κύριε
καθηγητή, ἀφοῦ δημιουργοῦμε καὶ θεούς!

Λέσι οὖτε καὶ μιὰν ἀλλήθειχ: «Μὴ πειθώδεθα
ἔκεινοις, οἵτινες ἀπορχίνονται διὰ εἰναι τῶν ἀδυ-
νάτων, ἵνα γλῶσσα οὐγε τελεῖω; διαχωρφωθεῖσσα (ἢ
Μιτθριώτειος) ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν ἡμιάρ-
θρον. Οἱ τοιοῦτοι ὑποκρίνονται, διότι μὴ ἔχοντες
τὸ ψυχικὸν σθένος, διπλας ἀγωνισθῶσι πρὸς τὸν κίν-
δυνον, λέγουσιν, διὰ οὗτος δὲν πράκειται οὐδὲ εἰνε
φανερός.» — Μ' ἀλλὰ λόγια, τὸν ἔχει κόψει κρύος
φόβος τὸ σοφὸ καθηγητὴ γιὰ τὸ ζήτημά του. Γι'
αὐτὸ κ' ἐμεῖς τὸν ἀφήνουμε τῷραν νὰ κιτρινίζῃ σὰν
τοὺς εἰδύτοφυεῖς κρόκους, οὓς ἔδρεψεν ἐκ τοῦ δήμου
τοῦ Σοφρακλέους, γιὰς νὰ χαρίσῃ στοὺς Πολῖτες λο-
γάδες.

ΝΑ Χ' ή καλὴ ὄψη τῆς «Μισθριώτείου ἐκστρατείας ἐπὶ τὴν Ἐπτάλοφραν». Σ' ἔνx του ἀρθράκι τὸ «Θάρρος» τῆς Πόλης (26 τοῦ Μάη, ἀριθ. 262) γράφει κοντὲ στᾶλλα λογικώτατα:

«Καὶ μένα ὄφρικια(!). Ἐν μάνον ἔξ αὐτῶν μαζὶ μὲ ἐν γεῦμῃ ήρκεσε διὰ νὸς κηρυχθοῦν φράσσεις αἰτίνες τὸν μὲν Πλατωνικὸν ἐγελοιοποίηταν δυστροφῶς, διὰ δὲ τὸν κ. Μιστριώτην ἐνέδειξεν τὴν μεγάλην ἀρχὴν καθ' ἣν «δεῖ τινα γράμματα μαθεῖν καὶ μηθόντα νοῦν...»

«Καὶ λὰ θὰ κάμηρ δύνας δὲ Πατριάρχης μας νὰ σπεύσῃ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ ὄρφειον, διότι ὡρισμένως δὲ κ. Μιστριώτης δίξα νὰ ἀποπληρώῃ τὴν τιμὴν τοῦ ὄρφειον θὰ κηρύξῃ καὶ ἀλλα πράγματα ἵσσας, τὰ δποτα καὶ τὸν Πατριάρχην θὰ γελωτοποιήσουν πλειότερον καὶ τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον θὰ χαρακτηρίσουν ὡς φρενοκομεῖον.»

ΠΑΕΙ κι ὁ καημένος δὲ Καιρός περί τὴν ἀρ-
ματωλικήν του λεβίντια. Τὸ δέξιο Δημοτικό του Συ-
βούλιο τὸν ἔξεβαθράρωσε καὶ τὸν ἔκανε 'Αμφιλο-
χία, γιατὶ ἔτις αὐτὸν εἰσηγήθη πρὸ δύο ἔτων δὲ
ἀντισυνταγματάρχης κ. Μ. Γερογιάννης», θέλοντας
τοις νὰ τιμήσῃ πανένα οργικέλευθον ἐπιλογία του.
Καὶ τώρα γιὰ τὴν πατριωτική του αὐτὴν πρωτο-
σουλία τὸν κάμανε οἱ κα. Σύνθετοι καὶ «μέλος ἐπί-
τιμον τῆς 'Αμφιλοχίας καὶ δημότην τοῦ δήμου 'Αμ-
φιλοχίας. — 'Αμπρακίας τὸ λέει κι δὲ Θεοκαρδίδης,
βρέ άνδεττικοι!

‘Ο κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος, γράφει τας στήν «Πίνακοθήκη» του για τὴν «Ἀντιγόνη» που παρα-

GEORGE MEREDITH*

Τοις δέ πάντας την παρένθεση δε; Ερθουμε
πίσω στὸ σκοπό μας. Είπαμε τί γενικὸ χαραχτήρα
ἔχει τὸ ἔργο τοῦ Meredith. "Οσο κι ἀν εἰναι
πλούσιο, πάντα δύμας μένει ἀπλὸ μὲ τὸν ἴδιο σκοπὸ
καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἀπλότη βρίσκεται ἵσα ἵσα ή δι-
σκολία του. 'Ο σκοπός τοῦ συγγραφία φαίνεται σ'
ἔνα του γραφτό : «....σκέπτουμαι, λέει, πώς η ἡ
ληθινὴ χρήση τῆς ζωῆς, τὸ μένο μυστικό της, εἰναι
νὰ στρώνῃ κανεὶς τὸ χῶμα γιας νάναι κακλίτερο σ'
ἐκείνους ποὺ θάρθιον θάτερ' ἀπὸ μᾶς τὰ ἔργα μου
τὰ κρίνω ἐλαττωματικὰ καὶ μὲ χωρὶς καμμιὰ ἀλλη
ἀξία ἀκτός πώ; δεῖχνουν κ' εὐκολύνουν αὐτὸ τὸ
σκοπό. Τὸ βαθὺ γνώρισμα τῶν δύμων μας, ή διά-
κριση τῶν νόμων τῆς ζωῆς, αὐτὲς διηγεύνει στὸ με-
γάλο πολιτισμό. Μηδ φαίνεται πώς τὸ μυστικόμα
ἐκθέτοντας καὶ ζωγραφίζοντας τὴ φυσικὴ ἱστορία τοῦ
ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ σ' αὐτὴν τὴν προετο-
μασία τοῦ ἐδράφου; γιας καλλίτερο δρόμο...» Σ' αὐτὸ

^{*)} Η ἀργὴ στὸ περασμένο φύλο.

στάθηκε στὸ «Βαριετέ», βροτολοχάξι: «ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Μάνου μαλλιαρή, γελοιοποιοῦσα εἰς τινα μέρη τὸ Σοφόκλειον ἀριστούργημα, τὸ δποῖον παρ' ἔλην τὴν δικτυμπανιζομένην ζωντανότητα τῶν λέξεων, ἐφίνετο ἐνιχυοῦ φέρον βλαχόκκλητσες». Οὗδιος μᾶς λέει παρακάτω πώς τὸ δράμα τοῦ κ. Τίμου. «Αμπελᾶ, ή «Λίνα Δράκη», είναι «γεγρυψμένον εἰς ώρκίαν χπλῆν καὶ ρέουσταν γλῶσσαν» — φυτικὰ τὴν καθαρέουσαν.

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Σ' ἔνα φίλο, στὰ ξένα)

Αθήνα, 10 τοῦ Θεριστῆ.

"Ἡρθε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Εὔρωπη ὁ Βασιλιάς. Στὸ σταθμό, ἀξιωματικοὶ σὲ παρέταξη — δυό τους παρὰ λίγο νὰ σφραγιῶνε γιὰ τὰ προσωπικά τους ἐπικα-στατικά — καὶ καστόχης γιὰ τὴν ὑπόδοχη. Πήγανε νὰ ξεζέψουν καὶ τέλογα νὰ σύρουντε τάξις ὡς τὸ παλάτι. Εἰπε καὶ διὸ λόγια συγκινητικὰ ὁ Βασιλιάς. Παρτηρήθηκε δῶμας ποὺ δὲν ἔδωκε τὸ χέρι του Ζωρμπᾶ. Τὴν ἄλλη μέρα, τραπέζι στὸ παλάτι, κι ὁ Ζωρμπᾶς ἀδιάθετος δὲν πῆγε. "Ετοι, ἀναψε στὰ καθημερινὰ τὰ φύλλα ὡς ὑπουργικὴ κρίση. Καὶ τὸ δὲ γράψκυνε! Πώς μιὰ συντροφιὰ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ θέλουν τὴν ἀπομπή του ἀπὸ τὸ ὑπουρ-γεῖο· πώ; ὁ Δραγούμης τηλεγράφησε τοῦ Θεοτόκη, κι αὐτὸς τοῦ ἀποκρίθηκε πώς δὲν κάνει νὰ δημιουρ-γῆσῃ κρίση. Ήστερα ξεκαθάρισε πώ; Θὰ φύγῃ ὁ Ζωρμπᾶς, γιατὶ δὲν τέρεσκε διπλανούν οἱ με-ραρχοὶ γιὰ τὸ στρατό. Τὴν ἔδια μέρα ὁ Ζωρμπᾶς ἀνέβηκε στὸ παλάτι, συνεργάστηκε μὲ τὸ Βασιλιά, καὶ ἡ παροχήτητη ξεθύμκυνε, — σχιδόμως καὶ δίχως νὰ χυθῇ μελάνι μὲ τὸ «'Ανάγκη Εἰλικρινείκη» πάλε καὶ τάλλα δημοσ.ογραφικὰ τερτίπια τοῦ περχμένου κυριώνα, ποὺ θέλανε νέποδείξουντε τέχα πώ; δὲν πέφτει ὁ Ζωρμπᾶς, γιατὶ δὲν ἔχει δικαιώματα κανέ-νας νὰ τὸν πάψῃ, πρὸν ἔρθη ὁ κακιός καὶ ἡ 'Εθνο-συνέλεψη.

Τέλος πάντων, μὲ τὴν φρεσκαία τούτη, θὰ ξε-
γνοῦστε δὲ κόσμος ἐδῶ καὶ πώς ὑπάρχει Κρητικὸ ζή-
τημα, οὐκ ἀπόξεω δὲν τὸ θυμιζόντες τὰ τηλεγράφη-
ματα: πότε πώς δὲ Δίλκε πῆρε, σὰν πάντα, φιλο-
δίκαια τὸ μέρος τῆς Κρήτης σὲ μικρὰ συγκέντηση στὴν
'Αγγλικὴ Βουλή' πότε πώς πρότεινε ἡ 'Αγγλία' νὰ

ποὺ γράφει ὁ Ἰδιος φίνεται καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἔργου του. Κέποικ σχέση τὸν συγγενεῖν μὲ τὸν Stendhal καὶ τοὺς σιμώνεις στὸν νατουραλιστικὸ μυθιστόρημα. Μ' αὐτὸῦ δὲ θὰ πῆ πώς ὁ Meredith εἶναι εἴτε φωμακντικὸς εἴτε καθηρὸς ῥεάλιστής, εἴτε νατουραλιστής. Πρῶτα-πρῶτα ῥωμαντικός, μὲ τὴν ἀποφυγὴν καθεύδεις αἰσθηματικῆς διάχυσης, ποιῆσε, δὲν εἶναι. Πάλι: ή γλώσσα του, οἱ μορφές του, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἔργου του γενικά, τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ νατουραλιστικό. 'Ρεαλιστής εἶναι περισσότερο γιατὶ στὴν πραγματικὴ ζωὴ ἔχει λάβει τὸ ἔργο του παίρνοντας τὸ κάθε τι στὴν ἀληθινή του μορφή, μᾶς καὶ πάλι μὲ διλωσθιόλου ἰδεῖσθε τερο, ὑποκειμενικὸ ἢν θέλουμε, τρόπο, ἀλλὰ μὲ στερεὴ πάντα βάση στὴν πρακτήση του. Γι' αὐτὸῦ μερικοὶ κριτικοὶ λένε πώς μοιάζει μὲ τὸ Σχίζην. Φοβοῦμει πολὺ αὐτὲς τὶς δυνατότητες, γιατὶ τὸ γιγαντένιο ἔκεινο μυκλὸ τοῦ ποιητῆ τῆς «Tempest» μὲ κάνει νὰ χάνω καὶ τ' αὐγὴ καὶ τὲ καλάθια, κατὰ τὴν προτιμία. Βέβαια ὁ Meredith εἶναι ἀνατόμος βαθὺς τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, μπαίνει κι αὐτὸς βρθειά στὴν ξέπτηση τοῦ πάθους, ἀλλὰ μὲ τὴ διαφορὰ πώς αὐτὸς ξέπταζει μόνο μιὰ μορφή, ἵνα ἐξωτερικὸ γαστριτήριο ἡ μιὰ δυνάτη αἰστηση, μᾶς γωαὶς ἔκεινο τὸ